

HERMAN

Grim Bouwmeester

Herman

De eerste maal dat ik hem ontmoette, was twee jaar geleden in Etretat aan de Normandische kust. Het was maart 2006 en op een grauwe middag draaide ik mijn auto de parkeerplaats aan de westzijde van het stadje bezijden de grillige kliffen op. Op de grijze vlakte van het slordig gestorte beton stond één enkele auto en gehoor gevend aan een twijfelachtig kudde-instinct, parkeerde ik mijn auto ernaast. Terwijl ik uitstapte, werd ik bijna van mijn voeten gewaaid door een ijskoude en vochtige wind, die de smaak van zout in mijn mond achterliet. Een storm was het nog niet, maar het zou er een worden. De lucht was zwanger van dreigend natuurgeweld en dikke wolken in diverse grijstinten schoten schijnbaar rakelings over mijn hoofd landinwaarts. Onder het geloei van de wind en het getemperde licht leek zelfs het gras naast de parkeerplaats grijs. Terwijl ik mijn kraag opstak, liep ik om de andere auto heen richting het smalle pad dat leidde naar de kliffen ten westen van Etretat. In het voorbijgaan bemerkte ik tot mijn verbazing het Nederlandse nummerbord op de auto naast de mijne. Een vreemd onrustig gevoel maakte zich van mij meester, terwijl ik mijn blik op de donkere rotsen richtte, wetend dat zich daar een landgenoot bevond. Dit kon nauwelijks toeval zijn. Hoewel het mijn plannen danig in de war schopte, besloot ik toch de tocht omhoog aan te vangen, aangezien dat uiteindelijk het doel van mijn reis was geweest. De wind geselt, dacht ik theatraal, terwijl ik mij over het slingerende paadje tegen de beukende wind in een weg zocht. Terwijl de tranen uit mijn toegeknepen ogen stroomden, meende ik in de verte een schim te zien staan, die zich verzette tegen de wil van de wind. Traag vond ik mijn weg.

De man stond op het uiterste randje van de klif en wankelde terwijl de wind aan hem rukte. Zijn lange lichtbruine regenjas wapperde fel als een cape naar achteren, zodat hij in mijn ogen een mystieke ridder scheen, die zich in het aanzicht van zijn dood verzette tegen de vurige adem van een draak. Opeens leek hij zich bewust te worden van mijn aanwezigheid en nog steeds op het randje van de klif staande, draaide hij zich naar mij om. De gelijkenis met een ridder verdween op slag, nu ik zijn van angst en verdriet verwrongen gezicht zag. Zijn bril was beslagen en zijn dunne haar wapperde nu over zijn voorhoofd, zodat hij alles bij elkaar een bijzonder ellendige indruk maakte. Wat ik al vermoedde, bleek inderdaad het geval te zijn: deze man was precies hetzelfde van plan geweest als waarvoor ik al die uren in de auto had gezeten. Zwijgend stonden wij tegenover elkaar, terwijl de stormwind in kracht leek toe te nemen en er inmiddels ook vlogen

regen in mijn gezicht sloegen. Boven alles uit werd ik mij bewust van een aanhoudend diep gebulder, dat tientallen meters lager van de basis van de klif vandaan kwam. Een machtige donder.

‘Bonjour,’ sprak de man opeens, terwijl hij mij raadselachtig nietszeggend aankeek.

‘Goeiemiddag,’ antwoordde ik in het Nederlands. Als er al sprake was van verbazing dat hij zich hier op dit moment, zover van Nederland, opeens in het gezelschap van een landgenoot wist, dan liet de man dit toch geenszins blijken.

‘Ah, een landsman,’ sprak hij gelaten. Ik knikte.

Gedurende enkele minuten spraken wij geen woord. Het waren misschien wel de meest bizarre minuten van mijn leven, terwijl wij stokstijf naar elkaar stonden te kijken en de storm het enige juiste decor voor de in ons strijdende emoties vormde. Zonder een woord uit te spreken, kenden wij elkanders verhaal. Wij kenden elkanders motief om hier te zijn en wat onze bedoeling was geweest. En beiden waren wij ons ervan bewust dat wij elkaars plannen om zeep hadden geholpen. Er kon geen sprake meer van zijn, dat hij die op een stap na zijn einde had gevonden, dit voort zou zetten met een toeschouwer erbij. Geen vreemde, en al helemaal niet een lotgenoot die in zekere zin op zijn beurt stond te wachten. In die langzame minuten accepteerden wij dat, hoewel de omstandigheden welhaast perfect leken, dit niet het moment moest zijn.

‘Zullen we een bak koffie doen?’ vroeg hij opeens.

‘Ja, laten we dat maar doen,’ antwoordde ik.

In een klein café met uitzicht op het gebogen kiezelstrand van Etretat trokken wij onze dampende jassen uit en zetten ons aan een klein krakkemikkig tafeltje met een rood kleedje. Terwijl de stormwind ongenadig tegen de kleine ruitjes sloeg en er zo nu en dan een dreigend gekraak van de bovenverdieping klonk, warmden wij ons aan een knapperend haardvuur. Zwijgend namen wij onze koffie in ontvangst van een oud besje dat verbaasd naar de twee doorweekte buitenlanders had gekeken, toen wij haastig door de deur naar binnen waren gestrompeld. Wat moet je zeggen op zo’n moment? Wat zijn de juiste woorden? Ik voelde mij vreemd ontheemd nu alles wat voor mij een zekerheid had geleken, als sneeuw voor de zon was verdwenen. Aan de andere kant voelde ik een verbondenheid met de man die links van mij in het vuur zat te staren. Zijn gezicht was nu kalm, hoewel een groot verdriet er nog steeds diepe sporen in had achtergelaten. Deze man weet hoe je moet huilen, dacht ik. Opeens begon hij zonder op te kijken te praten.

‘Ik hoef je naam niet te weten en je moet ook niet naar die van mij vragen. Namen doen er nu

even niet toe.’

Meer intuïtief dan verstandelijk besepte ik hoe waar dat was. Juist onze naamloosheid zou deze situatie waarde geven, aangezien het dan nog slechts om ons verhaal zou gaan. En wij beiden waren mannen die nog uitsluitend een verhaal hadden, getuige onze aanwezigheid alhier.

‘Ik neem aan dat ook jij Youp hebt gekeken?’ vroeg ik. De man wierp een korte blik op mij, leunde achterover en barstte los in een oprechte en warme lachbui. Plotseling moest ook ik enorm lachen en minuten lang gooiden we alle spanningen eruit in deze gierende schaterpartij. Het oude besje achter de bar mompelde enkele onverstaanbare woorden en verdween al mompelend achter een gordijn naar een achterkamer. Ongetwijfeld zou ze daar haar verhaal doen over die rare buitenlanders in haar cafeetje. Toen wij na geruime tijd uitgelachen en weer op adem waren gekomen, nam hij weer het woord.

‘Was een leuke show, van die Youp.’

‘Inderdaad,’ grijnsde ik, ‘ouderwetse kwaliteit.’

‘Je kan kletsen wat je wilt, maar zijn oudejaarsconferenties zijn toch het beste.’

‘Daar kan ik het alleen maar mee eens zijn.’

Korte tijd hielden wij ons onledig met het ophalen van korte stukjes en grappen van de cabaretier, waarna er wijn werd besteld en het gesprek een serieuze richting kreeg. Uren en uren zaten wij te praten over onze levens, waarbij wij tussendoor wat te eten bestelden, ondertussen nog altijd pratend. Hij was sinds enkele jaren weduwnaar, nadat zijn vrouw bij een verkeersongeluk om het leven was gekomen. Met zijn vrouw was ook zijn levenslust verdwenen en hoewel hij zich volledig op zijn werk had gestort, had hij niet kunnen voorkomen dat zijn bedrijf samen met hem aan het afglijden was. Vorig najaar was zijn bedrijf definitief op de fles gegaan en vanaf dat moment vond hij geen plezier meer in zijn bestaan. Terwijl hij eenzaam en alleen Oudjaar had gevierd, had hij de conference van Youp van 't Hek gezien en in zijn hoofd was het plan ontstaan om er op deze wijze een einde aan te maken. Stilzwijgend had ik zijn verhaal aangehoord en net zo stilzwijgend luisterde hij naar mijn verhaal, over een scheiding, zware rechtszaken en mijn dochter waar ik geen contact meer mee mocht hebben. Ook ik eindigde met een eenzame jaarwisseling met louter Youp en een briljante ingeving. Na deze uitwisseling staarden wij over de rand van onze wijnglazen in het vuur.

‘We hebben het flink voor elkaar verpest,’ zei hij opeens.

‘Zo zie ik het niet,’ antwoordde ik, ‘het was gewoon onze tijd nog niet.’

‘Ach, de Goddelijke voorzienigheid,’ sprak hij smalend.

‘Nee, nou ja... iets!’

‘Hmpf, toeval.’

‘Dit moet een reden hebben gehad, want hoe anders is het mogelijk dat wij allebei juist nu, juist hier, bij elkaar zouden komen. En dat er van een sprong niets meer komt.’

‘Toeval,’ herhaalde hij, ‘maar in elk geval wel toeval waardoor wij ons lot en onze levens nog iets langer onder ogen moeten zien.’

‘Ja.’

‘Ik moet hier nog maar eens over nadenken.’

‘Ik ook,’ was ik het met hem eens.

We boekten allebei een kamer in het plaatselijke hotel, omdat er van terugrijden geen sprake meer kon zijn en trokken ons terug voor de nacht. Toen ik bij het ontbijt de volgende ochtend aan de hotelier vroeg waar de andere Nederlander was, vernam ik dat hij nog voor het ochtendlicht was vertrokken. Toen ik een uur later op de parkeerplaats aankwam, zag ik dat zijn auto was verdwenen. Ik wist dat ik deze bijzondere ontmoeting nooit zou vergeten. Zijn naam had hij mij echter nog steeds niet genoemd.

...

De tweede keer dat ik de man ontmoette, was vorig jaar maart. Het was een jaar na onze ontmoeting in Etretat en in mijn leven was er maar weinig veranderd. Mijn wraaklustige ex-vrouw spande rechtszaak na rechtszaak tegen mij aan en de brakke Nederlandse wetgeving diende haar belangen lustig. De kosten van alimentatie en mijn advocaatkosten rezen inmiddels de pan uit, hoezeer ik ook bleef aantonen dat ik er het geld niet voor had. Mijn huis had ik moeten verkopen en ook mijn auto zou binnenkort ingeleverd moeten worden. Ondanks de door mij aangespannen rechtszaken, had ik mijn dochter al in geen jaren gezien en dat schrijnend gemis deed zich nadrukkelijk voelen. Terwijl ik het idee had dat mijn leven steeds verder afgleed, dacht ik regelmatig terug aan mijn ontmoeting met Herman. Hoewel ik nog altijd geen flauw idee van zijn werkelijke naam had, noemde ik hem in gedachten Herman naar het karakter dat in de nummers van Thomas Acda en Paul de Munnik regelmatig een rol speelt. Herman die zijn koffer in de vijver smijt, zou wellicht precies dezelfde blik in zijn ogen hebben gehad als “mijn”

Herman toen ik hem op de klif tegenkwam. “Als het vuur gedoofd is, dan komen de wolven” zongen Acda en De Munnik en in de man waarmee ik die stormachtige middag in Etretat had meegemaakt, smeulde geen vonkje vuur meer.

Ik zal nooit vergeten hoe groot de schok was, toen ik zijn stem opeens achter mij hoorde. Ik vermoed dat ik dezelfde uitdrukking op mijn gezicht had, terwijl ik mij omdraaide, als de uitdrukking die hij in omgekeerde vorm een jaar eerder had. In het nachtelijk schemerduister bij de spoorwegtunnel onder het Noordzeekanaal bij Velsen kon ik zijn gezicht niet onderscheiden, maar zijn stem herkende ik onmiddellijk.

‘En zo ontmoeten wij elkaar wederom.’

Ik schrok mij wezenloos, hoewel ik achteraf niet met zekerheid durf te stellen of dat kwam doordat ik hem daar niet verwachtte of omdat ik hem daar juist wel verwachtte en ik daarin gelijk kreeg.

‘Herman!’ riep ik verschrikt.

‘Wie?’ klonk het verbaasd uit de schaduw.

‘Uh, laat maar.’

Langzaam stapte ik van het spoor af en wankelde in zijn richting over de keien naast de rails. Ik beefde over mijn hele lichaam, terwijl hij mij onder mijn arm pakte en ik mij bijkans willoos omhoog liet leiden tot een punt waar we op de betonnen wal terzijde van de uitgang van de spoortunnel konden klimmen. Vandaar werkten wij ons omhoog over een met gras bewerkte berm, langs een hek en na nog een kort stukje gras stonden wij aan de bovenzijde van de tunnel, met het spoor achter ons en het kanaal zachtglinsterend voor ons.

‘Grappig dat wij elkaar steeds nabij water ontmoeten,’ sprak Herman.

‘Nou!’ kon ik daar de humor niet van inzien. Met trillende vingers werkte ik een sigaret uit een verfromfaaid pakje Marlboro, maar slaagde er niet in een vlammetje uit mijn aansteker te krijgen. Zwijgend nam Herman deze over en stak de sigaret aan. Nadat ik driemaal diep had geïnhaleerd, vond ik het in mij weer iets te zeggen.

‘Wat doe jij hier? Hoe wist je dat... dat ik...’

‘Dat wist ik niet. Ik ben minstens zo verbaasd.’

‘Kwam jij hier dan ook om... om het weer te proberen?’

‘Ja.’

‘Hier? Voor het eerst? Ik bedoel...’

‘Ja,’ hij schoot in een onzekere lach, ‘ik weet ook niet hoe dit kan.’

‘Heb jij... ik bedoel...’

‘Tsja, weer hetzelfde plan, weer dezelfde plek, weer hetzelfde moment.’

‘M-maar...dat kan toch niet?’

De schok was zo groot dat ik met geen mogelijkheid kon bevatten wat hier was gebeurd. Een jaar lang had ik geweten welk een prachtig toeval het was geweest dat ik Herman daar in Frankrijk onder die omstandigheden tegen het lijf was gelopen. Die gebeurtenis was zo bijzonder, dat ik die voorzienigheid een jaar lang had kunnen gebruiken om een hernieuwde poging uit te stellen. En net nu ik het wederom niet meer aan kon, had Herman in een bizar verlopende synchroniteit eenzelfde besluit genomen. Maar niet alleen dat, ook was hij naar dezelfde plek gekomen. Zo eigenaardig als onze keuze vorig jaar al was geweest, hoe kon het mogelijk zijn dat ook hij had besloten om bij de Velsertunnel op een spoor te gaan staan. En precies het spoor waar ik stond, op precies dat moment! Vaag was ik mij ervan bewust bevangen te worden door een geloof in iets groters, iets hemels. Als geboren atheïst heb ik mijn verklaringen nooit in het religieuze gezocht, maar wanneer je voor deze synchrone levensloop met een volslagen vreemde een verklaring zoekt, kan je niet langer uitgaan van je ratio. Ik voelde hoe ik de greep op de situatie dreigde kwijt te raken en verlegde mijn aandacht naar een ietwat meer wereldlijke zaak.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ik dom.

‘Ach, het kon beter,’ schoot Herman in de lach.

Plots drong de absurditeit van de situatie tot mij door en precies zoals wij een jaar eerder onze frustratie en ongemak in een hysterische lachbui onderdompelden, lachten we ook nu de stress weg.

‘Ik ga niet weer een hotel boeken, hoor!’ hikte ik flauw.

‘Veel goedkoper in de benzine, dit avontuur,’ stelde Herman grijnzend.

Op het geluid van een trein die achter ons de tunnel uitraasde, stopten wij allebei eensgezind met lachen. Dat geluid had een einde aan ons leven moeten maken en wederom was het ons niet gelukt elkaar dat lot te gunnen.

‘Waarom hier?’ vroeg ik.

‘Murphy’s wet,’ antwoordde hij kortweg. Ik knikte slechts. Ergens verbaasde het mij al niet eens meer dat hij om dezelfde reden hier was.

‘The light at the end of the tunnel, is the headlamp of an oncoming train,’ antwoordde ik. Herman

knikte.

‘Dit is niet te geloven zo bizar,’ stelde ik vast.

‘Yep.’

‘Hoe is dit toch mogelijk?’ Ik vroeg het niet aan hem en hij antwoordde dan ook niet. Murphy’s Law intrigeerde mij al jaren en met name die over het licht aan het einde van de tunnel had mij altijd enorm geboeid en geamuseerd. Hoe rot zou dát zijn, riep ik altijd. En onlangs had ik besloten dat je het dan maar gewoon zeker moet weten. Een trein was een beproefde methode en op die manier Murphy’s wereldberoemde stelling toetsen, had een zekere ironie. De grotere ironie school wat mij betreft in het feit dat ook deze poging van mijn kant weer was mislukt. Anything that can go wrong, will go wrong. Ja, natuurlijk. En daarom kwamen Herman en ik elkaar steeds maar weer tegen op dit soort kritieke momenten. Beiden waren wij liefhebbers van deze prachtige wet en op deze manier zorgden wij er bij elkaar voor dat deze nog uit kwam ook. Als je zelfmoord wilt plegen en je denkt dat die ander het weer komt verpesten, dan komt die ander het ook verpesten. Het enige waar je vraagtekens bij kon zetten, is of er dan sprake van is dat er iets “fout” gaat. De synchroon verlopende suïcideplanning van mij en Herman deed langzamerhand toch wel denken aan een soort van goddelijke ingreep en mocht dat zo zijn, dan zou er toch geen sprake zijn van een “fout”. Althans, dat mocht je veronderstellen. Wat een prachtige ironie zou erin schuilen als God ons per ongeluk van zelfmoord afhield, terwijl dat eigenlijk Zijn bedoeling niet is? Als dat zo was, overwoog ik, verdiende Murphy een heiligverklaring. Zijn wetten zouden als aanvulling op de stenen tafelen van Mozes gebeiteld moeten worden, aangezien ze zelfs van toepassing bleken te zijn op onze Lieve Heer. Ik bemerkte dat ik aan het doordraaien was.

‘Hoe zou jij het hebben gedaan?’ vroeg ik aan Herman.

‘Wat bedoel je?’

‘Hoe zou jij zijn gaan staan?’

‘Op het spoor lijkt mij,’ grijnsde Herman grimmig, terwijl hij over het kanaal de donkere nacht in staarde.

‘Nee, ik bedoel of je met je gezicht naar de trein toegekeerd zou staan of niet.’

Even zweeg hij, terwijl hij schijnbaar nadacht.

‘Ik zou naar de trein willen kijken, denk ik.’

‘Misschien zie je de machinist dan in het gelaat?’ Het idee maakte mij opeens misselijk.

‘Dat is waar,’ zei hij peinzend, na enkele momenten volgend met, ‘maar nee, ik zou in de lichten kijken. Ik denk dat ik als laatste het licht zou willen zien.’

Ik voelde hoe de misselijkheid zich in mijn maag nestelde en de inhoud daarvan met geweld omhoog werkte. Omdat ik dit teken van zwakte tegenover Herman niet wilde laten blijken, stond ik op.

‘Ik moet gaan. Er is veel om over na te denken.’ Ook Herman werkte zich hierop overeind.

‘Ja, klopt. Ook vanavond is het niet het moment. So be it.’

‘Ja, so be it.’

Ongemakkelijk stonden wij tegenover elkaar, twijfelend of het geven van een hand in deze situatie gepast zou zijn of niet. Herman loste het op door met twee vingers bij het voorhoofd een soort luchtig saluut te geven en ondertussen en halve stap naar achteren te zetten.

‘Nou, succes verder dan maar,’ zei hij.

‘Van hetzelfde,’ mompelde ik. Succes waarmee?

Toen ik er zeker van was dat hij buiten zicht was en mij ook niet kon horen, dook ik weg achter een bosje en braakte vol overgave mijn maag leeg.

...

Het is mal hoezeer je rekening gaat houden met zaken die onverklaarbaar zijn. Het is nu weer maart, in het jaar 2008 ditmaal, en ik ben nog steeds in leven. Vorige maand besloot ik wederom om er een einde aan te maken. Na mijn ontmoeting met Herman bij de Velsertunnel is er weinig veranderd en het leven bracht mij nog altijd niets goeds. Volgens sommige vrienden, die ik steeds minder lijk te zien, heb ik een drankprobleem, maar zelf zie ik dat anders. Drank is een middel om je leed mee te vergeten en elke seconde dat het leven draaglijk is, is een seconde die het waard is om geleefd te worden. Helaas blij ik steeds meer resistent tegen de bedwelmende invloed van alcohol en raken de momenten van verdrongen leed steeds zeldzamer. Ik weet dat de eerstvolgende stap er eentje is richting middelen die een zwaardere bedwelming tot gevolg hebben, maar dat is een pad dat tot een erger lot dan de dood leidt. En zo lang ik dat onderscheid kan blijven maken, zie ik mijzelf niet als een drankverslaafde. En tevens weet ik zeker dat ik dat pad niet zal inslaan.

Vorige maand besloot ik wederom er “een einde aan te maken”. Ik spreek daar nu luchtig over, maar u moet zich voorstellen dat het voor iemand die dat serieus als een uitweg ziet, geen angstaanjagend iets is. Voor een diep ongelukkig persoon is zelfmoord een vlucht naar iets beters, zoals gelukkige mensen geen angst voelen voordat ze op vakantie gaan of naar bed gaan, wetend dat ze morgenochtend lekker uit kunnen slapen. Voor iemand die echt zelfmoord wil plegen, is de zwaarte van het begrip verdwenen; de negatieve lading omgezet in een positief iets. Hoedt u voor de vriend of kennis die als terloops over zelfmoord spreekt, want voor hem of haar is het een alledaags en normaal onderwerp geworden. Eenieder die melodramatisch aankondigt het te gaan doen, of spreekt over de talloze “mislukte” pogingen, schreeuwt om aandacht. Die personen vervullen mij met afkeer, hoewel ik nu met mijn verhaal in zekere zin tot dezelfde categorie behoor. Ook ik heb immers drie pogingen ondernomen, waarvan er geen een zelfs maar een beetje is geslaagd. Dat had echter niets met mijn voornemen te maken, maar alles met Herman. Mijn synchroon lopende suïcidaalvriendje.

Vorige maand hoopte ik hem voor te zijn. De twee voorgaande jaren hadden wij allebei de knoop in maart doorgehakt en in maart kwamen wij elkaar tegen. Dit jaar zou ik er in februari een eind aan maken. Dit keer zou ik in een gebaar naar Herman van het dak van het Hilton afspringen, daarbij in het midden latend of dat een tribuut aan Herman Brood of aan “mijn” Herman was. Ik zou eerst de nacht doorbrengen in de oude suite van John Lennon en Yoko Ono en dan zou ik mij de volgende ochtend van het dak afwerpen. Achteraf is het eigenaardig, maar in zekere zin had er zich een bepaalde competitiviteit van mij meester gemaakt, waarbij ik koste wat koste eerder dan Herman wilde sterven op een plek van mijn keuze waar hij niet bij was. In die overweging schoot mij te binnen dat ik hem Herman had genoemd en dat hij en ik hetzelfde dachten. Het Hilton was te voor de hand liggend, bedacht ik mij. Gedurende enkele dagen piekerde ik over niets anders dan waar ik mij op een mooie, symbolische manier van af kon werpen. En op een mooie dinsdagochtend had ik het: het Amstel-hotel natuurlijk. Daar zou ik de kamer boeken die Youp van 't Hek zo nadrukkelijk noemde in zijn show Spelen met je Leven, wellicht eerst nog even gratis eten in dat klasse-restaurant La Rive, en dan 's nachts dronken van de inhoud van de minibar, schreeuwend en lallend tegen de schippers op de Amstel naar mijn zekere dood op de stoeptegels tuimelen. Via de cd van de show had ik achterhaald dat Youp gebruik had gemaakt van kamer 212 en tevreden met mijn beslissing belde ik naar het Amstelhotel om te zien op welke termijn ik deze kamer kon betrekken.

‘Goedemorgen, InterContinental Amstel Amsterdam, u spreekt met Nigel, waarmee kan ik u van dienst zijn.’

‘Goedemorgen, u spreekt met... Herman van Amstel. Ik wilde graag een kamer reserveren.’ Op het laatste ogenblik bedacht ik mij dat mijn identiteit nu al vrijgeven op zich niet noodzakelijk was. Dat zou wel komen indien ik niet contant kon betalen, maar louter per creditcard ofzo. Maar dat was een probleem voor later.

‘Een kamer reserveren? Dat kan wel, maar dan moet ik u vragen over een uurtje terug te bellen.’

‘Over een uurtje terugbellen? Waarom dat dan?’

‘Euh.. onze receptionisten zijn momenteel even niet beschikbaar.’

Opeens maakte zich een vervelend voorgevoel van mij meester. In mijn buik ontstond een zenuwachtig krioelen dat uitmondde in een stevige knoop.

‘Waarom? Wat is er dan?’ vroeg ik met lichte paniek in mijn stem.

‘Nou rustig meneer, er is iets niets aan de hand. U kunt over...’

‘Er is iemand van jullie dak gesprongen, hè?’

‘H-hoe weet u... ,’ stotterde Nigel, ‘maar eh, inderdaad dat klopt. Maar dat gebeurt net een paar minu-...’

Met een daverende klap smeed ik mijn telefoon aan diggelen tegen de muur tegenover mij.

...

We zijn nu een maand verder en ik denk nog regelmatig aan Herman. Er is in die maand veel veranderd, waarbij ik niet kan nalaten te denken dat dit met hem te maken heeft. Vorige week belde mijn dochter. Ze had haar moeder gesmeekt of ze weer eens contact met haar papa mocht zoeken en om onverklaarbare redenen heeft haar moeder hiermee ingestemd. Haar poes had een nestje gekregen en mijn dochter had gevraagd of ik het laatste katertje wilde hebben. Natuurlijk heb ik hiermee ingestemd. Het beestje lijkt wel symbool te staan voor een nieuw leven en die kans grijp ik met beide handen aan. Morgen komt ze hem brengen en ik kan niet wachten tot ze er is. Een naam voor de kat heb ik al.